

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.300/2022/3. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Nagy Norbert ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek – a dr. Muszka Sándor Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Muszka Sándor ügyvéd) által képviselt alperes neve (cím) alperes ellen vételár megfizetése iránt indított perében az Egri Törvényszék 4.P.20.209/2020/81. számú ítélete ellen az alperes által 82. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek az általános forgalmi adót is tartalmazó 381 000 (háromszáznyolcvanegyezer) forint másodfokú eljárással felmerült költséget, valamint az államnak – a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására, az ott megjelölt módon és számlára – 2 500 000 (kétfmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A felperes szőlészeti tamberendezések gyártásával és értékesítésével, az alperes egyéni vállalkozóként – 2017. március 27-től – borszőlő termesztéssel foglalkozik. A felperes évek óta szállít az alperes és más magyarországi vállalkozások részére nemzetközi fuvarozási jogviszony keretében szőlészeti tamberendezéseket és azok kiegészítőit. Az alperes részére a fuvarozásokat többször 'fuvarozó neve' egyéni fuvarozó és a gazdasági társaság1 – amely egyik tulajdonosa az alperes édesanyja, tulajdonos1, a másik tulajdonosa az alperes élettársának, 'alperes élettársa'-nek az egyszemélyi tulajdonában álló gazdasági társaság2 – teljesítette az alperes gyermekkori barátja, tulajdonos2 tulajdonában álló gazdasági társaság3 nagy mennyiségű áruk tárolására alkalmas 'székhely címe' helyrajzi számú székhelyére szállítással.

[2] A felperes 2018. május 3-i és május 4-i dátummal összesen 101 498,2 euró értékű szőlő tamberendezés, szőlőkarók és azokhoz kapcsolódó eszközök értékesítésére írásban ajánlatot készített, amelyet ügynöke – az gazdasági társaság4 – által e-mailben megküldte 'alperes élettársa' részére, aki azt – hasonlóan korábbi szerződés során az alperes nevében tett nyilatkozatokhoz – az alperes szignójával ellátva e-mailben küldte vissza a részére.

[3] A szerződésben rögzített áruk közül a 260/2018. számlában megjelölt 14 080 euró értékű árut – más személyek részére szállítással együtt – 'fuvarozó neve' az alperes székhelyére; a 276/2018. számlában megjelölt 26 110,20 euró értékű, a 295/2018. számlában megjelölt 43,708 euró értékű és a 296/2018. számlában megjelölt 17 600 euró értékű árut – a fuvarlevélben foglaltaktól eltérően – az gazdasági társaság3 telephelyére szállítással teljesítette.

[4] A felperes számláit az alperes 2019. április 5-i önrevízióval a 2018. május havi áfa bevallást érintően vallotta be a Nemzeti Adó- és Vámhivatalnak, majd ezt követően 2022. március 16-án adott utasítást a könyvelőjének, hogy ezeket a számlákat önrevízióval helyesbítse és vegye ki a bevallásból.

[5] Az áruk ellenértékét az alperes nem rendezte, ezért a felperes 2019. július 26-án felszólította a számlák 101 498,2 euró és kamatai ellenértékének a megfizetésére. Az

alperes a jogi képviselője útján 2019. augusztus 22-én küldött válaszában vitatta fizetési kötelezettségét, hivatkozott a felperes szerződésszegése folytán keletkezett kárára és kifejezte peren kívüli egyeztetési szándékát.

[6] A felperes a keresetében a felek között létrejött és általa teljesített szerződés alapján kérte az alperes kötelezését a számlákban megjelölt 101 480,2 euró és törvényes késedelmi kamatai megfizetésére.

[7] Az alperes a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy a csatolt okiratok általi tartalommal a felperessel szerződést nem kötött, azokon az aláírása nem szerepelt; a felperes a teljesítés tényét sem igazolta.

[8] Az elsőfokú bíróság a keresetnek megfelelően kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 101 480,2 eurót, valamint 14 080 euró után 2018. május 4. napjától 2018. május 8. napjáig, 40 190,2 euró után 2018. május 9. napjától 2018. május 14. napjáig, 101 480,2 euró után 2018. május 15. napjától a kifizetés napjáig számított, az Európai Központi Bank irányadó kamatának a késedelemmel érintett naptári félév első napjára meghatározott kamat 8 százalékponttal növelt mértékű kamatát, valamint 3 049 124 forint perköltséget.

[9] Az ítélet indokolása szerint az alperes vitatásával szemben az elsőfokú bíróság a perben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként megállapította, hogy a felperes által állított tartalmú adásvételi szerződések az alperessel létrejöttek, azok teljesítésre kerültek. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:7. §-ának (3) bekezdése technológiasemleges feltételeket szab a hagyományos írásba foglalástól különböző módon megtett jognyilatkozatok írásbeli minőségének megállapításához, amikor úgy rendelkezik, hogy írásba foglaltnak kell tekinteni a jognyilatkozatot akkor is, ha annak közlésére a jognyilatkozatban foglalt tartalom változatlan visszaidézésére, a nyilatkozattevő személyének és a nyilatkozat megtétele időpontjának azonosítására alkalmas formában kerül sor. A nem hagyományos és nem az elektronikus ügyintézés és a bizalmi szolgáltatások általános szabályairól szóló 2015. évi CCXXII. törvény (E-ügyintézési tv.) 17. §-ában szabályozott írásbeli alakszerűség mellett, így e-mail útján tett jognyilatkozatok alakiságának minősítése attól függ, hogy a vizsgált nyilatkozattételi és közlési forma az adott esetben alkalmas-e a tartalom változatlan visszaidézésére, továbbá a nyilatkozatot tevő személyének és a nyilatkozat megtétele időpontjának azonosítására. A felperes által e-mailben megküldött cégszerű szerződéses ajánlat az alperes élettársának, 'alperes élettársa'-nek az alperes mint kereskedelmi vezető személyes irányítása alatt álló gazdasági társaság1-nél meglévő e-mail címére megküldése, annak az alperes e-mail címére történő átküldése, majd az alperes felperessel korábban kötött szerződésénél alkalmazott szignója ellátásával történő visszaküldése alapján a felek közötti szerződést az elsőfokú bíróság írásban létrejötnék tekintette, figyelembe véve azt is, hogy a felek közötti korábbi szerződéses kapcsolat teljesítése során tett alperesi nyilatkozatok megtételére ugyanilyen módon került sor. Az alperes olyan nyilatkozatot, hogy az okiratot 'alperes élettársa' az ő tudomása nélkül vagy akarata ellenére küldte volna vissza, a peres eljárás során nem tett. Az elsőfokú bíróság ezért arra a megállapításra jutott, hogy az alperes szignójával ellátott szerződési okiratokat e-mailben 'alperes élettársa' az alperes tudomásával, annak jóváhagyásával az alperes szerződéskötési akaratának végrehajtása érdekében küldte vissza a felperesnek.

[10] Mindezzel együtt az adásvételi szerződés Ptk. 6:315. §-a (1) bekezdésében rögzített szabályai alaki követelményt nem írnak elő, ezért abban az esetben, ha a peres felek közötti szerződések írásban létrejöttek nem lennének tekinthetők, a Ptk. 6:4. §-ának figyelembevételével, annak ráutaló magatartással történő létrejöttét lehet megállapítani. Az ugyanis, hogy az alperes nyilvánvaló tudomásával az általa félként megkötendő szerződés létrehozása érdekében helyette eljáró, előzetes egyeztetéseket lefolytató és e-mail üzeneteket

váltó élettársa címéről a szerződések a felperes részére visszaküldésre kerültek, az árut a fuvarszközökről a korábbi évek gyakorlatának megfelelően lerakták, a felperes, az alperes és a képviselőjében eljáró élettársa olyan magatartása, amely ráutaló magatartásnak minősül.

[11] A szerződés létrejöttét egyértelműen bizonyítja az alperes jogi képviselőjének 2019. augusztus 22-én kelt levele, amelyben a szerződés létrejöttét, annak tartalmát nem vitatta, kizárólag annak teljesítését és ezért a felperesi követelés jogalapját és összecszerűségét. Bizonyítja a szerződés létrejöttét a tanúként meghallgatott tanú1, aki a felperes szerződéskötései érdekében eljár, a feltételeket egyeztetette. Igazolja továbbá, hogy a teljesítés érdekében az alperes vezetése, irányítása alatt működő gazdasági társaság1-vel nemzetközi fuvarszerződés jött létre. Életszerűtlennek találta, hogy a társaság az alperes mint címzett részére úgy vállalta a nemzetközi fuvarfeladat teljesítését, hogy emögött szállítási (adásvételi) szerződés nem állt fenn. Az alperesnek mint a fuvarozó cég kereskedelmi vezetőjének a saját egyéni vállalkozói nevére és címére létrejött nemzetközi fuvarszerződés létrejöttével és tényleges teljesítésével tisztában kellett lennie. Igazolta továbbá a szerződés létrejöttét és teljesítését, hogy az ennek alapján leszállított áruk ellenértékét tartalmazó számlákat az alperes a könyvelésében utólag feltüntette, áfa bevallásában azt szerepeltette.

[12] Mindezen felül a szerződés létrejöttét határozottan és egyértelműen bizonyítja annak a teljesítése. A felperes és az alperes már a 2017-ben közöttük létrejött szerződéses kapcsolat teljesítése során azt a gyakorlatot alakították ki, hogy a teljesítést akként igazolják, miszerint az áruk szállításáról kiállított CMR fuvarlevélen nem az alperes, hanem az gazdasági társaság3 pecsétjével és ennek felhasználása mellett eljáró személy aláírásával igazolják a szerződés teljesítését. A perbeli adásvétel teljesítése során kiállított 4 db CMR fuvarlevélen az gazdasági társaság3 pecsétje és az azt használó személy aláírása szerepel, amely a kialakított gyakorlat szerint igazolja a perbeli áruk alperes részére történő átadását, amelyet tulajdonos2 tanú előadása is alátámasztott. A szerződés teljesítését tanú2 tanúvallomása is igazolja, aki nyilatkozata szerint tudta azt, hogy 2018-ban az alperes olyan támbereendezésekkel végezte a földjein a telepítést, amelyet részére a felperes szállított le 2018-ban.

[13] A létrejött és teljesített szerződés alapján az alperes az ellenszolgáltatás megfizetésére köteles. Bár vitatta a kereset összecszerűségét, a vitás indokát az alperes nem adta elő. Azt pedig, hogy a leszállított áru mennyisége, az árucikkek egységára a szerződésben foglaltaknak megfelelően került kiállításra, nem cáfolta. A nem vitatott tartalmú számlákat utóbb a könyvelésébe beállította, áfa bevallásában szerepeltette. Az elsőfokú bíróság ezért a kereset összecszerűségének meghatározása során a felperes által leszámlázott vételárat vette alapul és annak, valamint a Ptk. 6:155. §-a alapján meghatározott törvényes késedelmi kamatának a megfizetésére kötelezte a kereset szerint az alperest. Az alperest a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. §-ának (1) bekezdése alapján pervesztessége folytán marasztalta az áfa összegét is tartalmazó 1 549 124 forint ügyvédi munkadíj és a lerótt 1 500 000 forint kereseti illeték, összesen 3 400 124 forint perköltség megfizetésében.

[14] Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatását, a kereset elutasítását, a felperes első- és másodfokú perköltségében marasztalását.

[15] Előadta, hogy az ítélet megalapozatlan, a tényállásból, illetve a bizonyításból a szerződés létrejötte, teljesítése, összecszerűsége tekintetében téves jogi következtetést vont le. Kiemelte, hogy a Ptk. 6:63. §-a (1)-(2) bekezdése kimondja, hogy a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kijelentésével jön létre. Az alperes a felperes által csatolt szerződéseket nem írta alá, tehát a szerződés a felek kölcsönös és egybehangzó akaratának hiányában nem jöhetett létre, ennél fogva az alperestől teljesítést követelni nem

lehet. A csatolt szerződések eredeti példányát a felperes fel sem tudta mutatni. Megalapozatlan az a következtetés, hogy 'alperes élettársa' e-mail címére történő szerződés megküldés az alperes és a felperes között az alperes egyéni vállalkozó gazdasági tevékenységével összefüggésben jogviszonyt keletkeztethet. Az alperes és 'alperes élettársa' közötti élettársi kapcsolat semmilyen képviseleti jogot nem keletkeztet az alperes mint egyéni vállalkozó és 'alperes élettársa' között. A képviseleti jog és az alperes jóváhagyása hiányában a címről küldött e-mailek semmilyen joghatást nem fejthetnek ki. Mindezen túl az e-mail a Ptk. 6:7. §-ának (3) bekezdésében foglalt követelmények egyikét sem elégíti ki, nem alkalmas sem a tartalom változatlan visszaidézésére, sem a nyilatkozattevő személyének, sem a nyilatkozat megtétele időpontjának azonosítására.

[16] Megalapozatlan az elsőfokú bíróság azon következtetése is, mely szerint a szerződés ráutaló magatartással is létrejött. A következtetes bírói gyakorlat alapján a szerződés ráutaló magatartással való létrejöttének megállapításához az szükséges, hogy a magatartás mögött álló akarat minden kétséget kizáróan jogügyleti akarat legyen, továbbá, hogy igazolható legyen a felek ráutaló magatartásával a szerződés lényeges elemei tekintetében a megegyezés létrejötte. Az alperesnek azonban a felperes árujára nem volt szüksége, azt nem kívánta megvásárolni, ügyleti akarat híján azt ráutaló magatartással sem tudta kifejezni.

[17] Vitatta, hogy az alperesi jogi képviselő 2019. augusztus 22-i levelét megfelelő bizonyítékként lehet elfogadni, a levél ugyanis nem a felperes által állított szerződéskötési időszakban és nem is a peres eljárásban született, nem alkalmas arra, hogy a szerződés létrejöttét igazolja. tanúl jutalékra számít a perbeli ügylet kapcsán, így nyilatkozata nem elfogulatlan, ugyanakkor tanúvallomásában 'alperes élettársa'-el való megállapodásra hivatkozott, aki nem volt jogosult az alperes képviseletében ügyletet kötni. Kifogásolta a gazdasági társaság¹ által vállalt fuvarozással kapcsolatban a bizonyítékok értékelését, mivel a társaság naponta több tucat fuvarfeladatot teljesít, amely során nem feladata a fuvarfeladatok mögötti polgári jogi ügyletek létrejöttének, érvényességének vizsgálata.

[18] Bár tény, hogy a számlák a felperes által állított teljesítés időpontját követő 11 hónappal kerültek önrevízióval az alperes adóbevallásába, azonban újabb, 2022. március 16-i önellenőrzéssel a bevallásból ki is kerültek, végső soron a perbeli számlák az alperes bevallásában nem szerepelnek. Ugyanakkor a számla kiállítása, de még annak befogadása sem tanúsítja egy ügylet létrejöttét és teljesítését, ellenkezőleg, számlát a valóságban teljesült gazdasági eseményről lehet kiállítani.

[19] Hangsúlyozta, hogy a felperes az általa hivatkozott szerződések alapján sem a teljesítés tényét, sem annak szerződésszerű megtörténtét nem igazolta. Az ítélet a felek korábbi üzleti kapcsolatában kialakult szokásra, gyakorlatra hivatkozik. Az alperes valóban vásárolt egy alkalommal támrendszert a felperestől, egyetlen ügylet alapján azonban kialakított gyakorlatról, szokásról nem lehet beszélni. A peres felek közötti üzleti gyakorlat és szokások hiányában a konkrét ügyben felmerült tényeket, körülményeket kell értékelni. Az egyik fuvarlevélen teljesen olvashatatlan és szemmel is alig látható halvány, bélyegző nélküli jelzés szerepel, amely az áru átvételét nem tanúsítja. A további fuvarlevelek alapján az árut nem az átvevő címén, hanem az gazdasági társaság³ telephelyén adták át, a tanúként meghallgatott gépkocsivezetők sem tudták megmondani, hogy kinek az utasítására rakták le ezen a telephelyen az árut. Mivel az alperes a G. úti telephelynek nem birtokosa, ezért az áruk ottani, a fuvarlevélről eltérő címen történő lerakása nem minősül teljesítésnek. Mindezen felül a perbeli áru egyedileg nem azonosítható. Ilyen áruk sokszorosa fordul meg a G. úti telephelyen, így megmagyarázhatatlan, hogy az itt történt helyszíni tárgyalás alkalmával látott árut az elsőfokú bíróság miért tekintette az alperes által a felperestől vásároltnak. Ezzel szemben az gazdasági társaság³-nek nem volt megbízása az alperestől a perbeli áruk átvételére és ezt tulajdonos² tanúvallomása sem igazolta. Hivatkozott arra is, hogy tanú²

tanúvallomása, mint jutalékban érdekeltté, szintén nem tekinthető elfogulatlanak, azonban ez a tanú sem látta tényszerűen az áruk szállítását, annak alperesi átvételét.

[20] Összességében a felperes által állított szerződés a fellebbezés szerint nem jött létre, az annak tárgyát képező berendezések birtokát, tulajdonjogát a felperes nem ruházta át az alperesre, így ellenszolgáltatásra sem jogosult.

[21] A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

[22] Az ítéltábla a fellebbezést megalapozatlannak találta.

[23] Az elsőfokú bíróság a tényállást a célszerű és koncentrált anyagi pervezetése mellett a jogvita eldöntéséhez szükséges mértékben feltárta, és azt a bizonyítékok logikus és okszerű mérlegelése alapján, helytállóan állapította meg, a jogszabályi rendelkezéseket megfelelően hívta fel és a jogvita elbírálásához helyesen alkalmazta, érdemi döntése jogi érveit az ítéltábla minden részében osztotta, a rendkívül alaposan levezetett indokolással egyetértett, azok megismétlését nem tartja szükségesnek.

[24] Csupán a fellebbezésben előadottakra tekintettel mutat rá az ítéltábla a következőkre:

[25] A polgári perrendtartás – a Pp. 263. §-a szerint kifejezett – szabad bizonyítási rendszeren alapul. Mindez a bizonyítékok megválasztásában és a bizonyítékok értékelésében is jelentkezik. A bíróságnak a Pp. 279. §-ának (1) bekezdése alapján a bizonyítékokat egyenként és egymással összevetve is értékelnie kell, és az így kialakult meggyőződése alapján kell megállapítania a tényállást. A szabad bizonyítás kontrollja a bíróság indokolási kötelezettsége, amelyben a Pp. 346. §-ának (5) bekezdése értelmében számot ad a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményekről, azokról az okokról, amelyek miatt valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. Az indokolásnak az alapvető logikai szabályokkal kell összhangban állnia, nem lehet ésszerűtlen, okszerűtlen vagy irratellenes.

[26] Az elsőfokú bíróság a Pp. 237. §-ának (2) bekezdése szerint anyagi pervezetési jogkörében megfelelően tájékoztatta a feleket a bizonyíték rendelkezésre bocsátása, illetve a bizonyítás indítványozása elmulasztásának, valamint a bizonyítás esetleges sikertelenségének következményéről; az eljárás során célratorően és határozottan, a vitatott kérdések tisztázására vonatkozóan hívta fel a feleket nyilatkozataik megtételére; a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján pedig a bizonyítékok okszerű, kellően megindokolt mérlegelése alapján helyesen foglalt állást úgy, hogy a felperes megfelelően bizonyítani tudta az általa állított tartalommal a felek között a szerződés létrejöttét és teljesítését, amely alapján az alperes az ellenszolgáltatás megfizetésére köteles. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelte, a bizonyítékok értékelése nem volt logikátlan, irratellenes, indokolási kötelezettségének eleget tett, a bizonyítás felülmérlegelésére az ítéltábla indokot nem talált.

[27] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékok értékelésére vonatkozó következtetését támadta, egyenként elemezve az egyes bizonyítékok a felperes által állított tények igazolására alkalmatlanságát. Kétségtelen, hogy *önmagában* helyesen hivatkozott a felperes arra, hogy az alperes és 'alperes élettársa' közötti élettársi kapcsolat képviselői jogot nem keletkeztet; hogy az alperesi jogi képviselő által megfogalmazott, az ellenszolgáltatás megfizetésére válaszoló levél nem az állított szerződéskötési időszakban jött létre; hogy a fuvarozónak nem kellett vizsgálnia a fuvarfeladatok mögötti polgári jogi ügyletek létrejöttét és érvényességét; hogy tanú1 személyesen az alperessel való megállapodásról nem nyilatkozott; hogy tanú2 nem látta közvetlenül tényszerűen az áruk szállítását, annak alperesi átvételét; hogy a számlák

önellenőrzéssel a bevallásból kikerültek; hogy a fuvarlevelek részben hiányosak voltak és egyes esetekben az árukat nem az azokban megjelölt teljesítési helyre szállították; hogy nem zárható ki, miszerint a perbeli árukhoz hasonló árukat is szállítottak a telephelyre. A bizonyítékok értékelése azonban olyan logikai következtetés, amely során a bíróság az akár önmagukban hiányosnak tűnő egyes bizonyítékok *együttes* értékelésével, azok *egymás mellé* helyezésével alakítja azt a – kellően megindokolandó – meggyőződését, hogy a rendelkezésére álló peradatok alapján elfogadja vagy elveti a hivatkozott tényeket. Az elsőfokú bíróság pedig meggyőzően adta annak a magyarázatát, hogy a bizonyítékok együttes mérlegelésével, a felperes által e-mailben 'alperes élettársa' részére megküldött ajánlat alperes részére továbbításából, a korábbi szerződésénél alkalmazott szignója ellátásával való visszaküldéséből, az alperesi jogi képviselő válaszlevelének a szerződés létrejöttét és tartalmát nem vitató nyilatkozatából, az alperes irányítása alatt működő társaságnak az alperes részére nemzetközi fuvarszerződés vállalásából, a korábbi gyakorlat szerint az gazdasági társaság³ telephelyére szállításból, a számlák az alperes könyvelésében, a bevallásában feltüntetéséből, a meghallgatott tanúk nyilatkozatából, ugyanakkor 'alperes élettársa' és tulajdonos¹ tanúvallomásainak észszerű indok nélküli megtagadásából a – meghatározott alaki feltételekhez nem kötött, ezért a felek egyértelmű szándékából és cselekményeiből következően ráutaló magatartással is létrehozható, de az e-mail útján tett jognyilatkozatok alapján az írásbeliség követelményének is megfelelő – szerződés létrejöttére és teljesítésére következtetett. Az ítélet indokolásának a tényállás megállapítására alkalmas érvek megfelelő összegyűjtése és rendszerezése az alapvető és elvárható logikai szabályok szerinti levezetést tanúsított, amely alapján nem volt indokolt a bíróságnak a bizonyítékok értékelése alapján kialakított meggyőződésének kétségbe vonása.

[28] Az ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján, annak helyes indokai folytán, helybenhagyta.

[29] Az alperes fellebbezése nem volt eredményes, ezért a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az ítéltábla a felperes javára a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.32.) IM rendelet 3. §-ának (1), (2), (5) és (6) bekezdései, valamint 4/A. §-a alapján meghatározott, az ügy tárgyra és a másodfokú eljárásban a fellebbezési ellenkérelem előterjesztésének hiányára, de a tárgyaláson megjelenésre és nyilvánvalóan a fellebbezés tanulmányozására tekintettel indokolt jogi képviseleti tevékenység alapján meghatározott összegű ügyvédi munkadíj, valamint az államnak az illetékre kiterjedő személyes költségfeljegyzési joga folytán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. §-ának (1) bekezdése szerinti összegű fellebbezési illeték megfizetésére.

Debrecen, 2022. október 6.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Répássy Árpád s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró